

VAN WIEG TOT GRAF

In deze rubriek vertellen we het verhaal achter een familiebericht. Is er iemand in uw omgeving overleden of komt er een bruiloft aan? Laat het ons weten: hc.wiegotgraf@ad.nl

Lieflijke grootmeester met stijl

Toen het Bronovo fuseerde, verruilde Sybe Booij de zorg voor een baan op kantoor. Na acht jaar managen kreeg hij spijt en trok hij in verpleeghuis Oostduin zijn witte jas weer aan.

Nicolette van der Werff

Sybe Booij (14 november 1960-10 mei 2020) was een schaatser. Hoe verder (en hoe kouder) hoe beter. Dat de in Moerwijk geboren en getogen Hagenaar ging korfbal kwam alleen maar door de liefde. Hij was een jonge verpleegkundige toen hij tot over zijn oren verliefd werd op een meisje dat best een keertje met hem wilde schaatsen, maar zich toch veel meer thuis voelde op de velden van ALO. Sybe volgde haar en zou heel veel voor de oudste korfbalvereniging van Nederland gaan betekenen.

Sybes vader werkte bij een verzekeraar, zijn moeder was, totdat ze trouwde en kinderen kreeg, verpleegster op de kraamafdeling in het Bronovo. Sybe had een goed stel hersens waar hij op school niet zo veel mee deed. Hij had vooral veel lol gemaakt. Toen hij, na zijn examens aan de mavo, te kennen gaf in een ziekenhuis te willen werken, schreef zijn moeder een aanbevelingsbrief naar oud-collega's; de diaconessen van het Bronovo. Hij mocht zich direct melden voor een gedegen interne opleiding.

Keurkorps

Het oude Bronovo-ziekenhuis was een imposant gebouw met lange gangen, strenge zusters en een duidelijke hiërarchie. Een leerling-verpleger werd pas geacht zijn boterham in de mensa te nuttigen als de hoofdzuster, na het opzeggen van een gebed, daar het sein toe had gegeven. Het was misschien wat streng en stijf, maar Sybe gedijde goed in het ziekenhuis.

De diaconessen leerden hem de patiënt goed te observeren. Sybe ontwikkelde een klinische blik waar menig dokter later een beroep op deed. Hoe iemand ligt, zit, ademt, eet en kijkt, was iets waar Sybe, ook tussen de bedrijven door, goed notie van nam. Hij werd een gewaardeerd lid van het keurkorps van verpleegkundigen van het Bronovo.

Sybe hield van zijn werk en van zijn ziekenhuis. De afwisseling was groot. Het ene moment verbond hij een wond van iemand uit de strafgevangenis op Scheveningen, het an-

Sybe Booij
1960 - 2020

▲ Sybe Booij zag de kleine dingen en wist die te waarderen. PRIVÉFOTOS

► Sybe droeg steevast een hoed, een lange jas en rook naar Sauvage van Dior

▲ 'Dokter Sybe' werd hij door de patiënten in verpleeghuis Oostduin genoemd.

dere moment verzorgde hij een prins of een prinses. Dat het Bronovo ging fuseren met andere zorginstellingen, verontrustte hem. Goede zorg en schaalvergroting gaan niet samen, vond Sybe, die had gewild dat het ziekenhuis een kleinere, menselijke, maat had behouden. Toen dat niet gebeurde, trok hij zijn conclusie.

Acht jaar lang werkte hij vervolgens als manager op een advocatenkantoor. Sybe kon regelen en leiden en zijn werk was uitdagend, maar hij miste de voldoening van het zorgen voor patiënten. Het kostte wat slape-

▲ Als voorzitter van korfbalvereniging ALO wilde Sybe Booij iedere vrijwilliger kennen.

loze nachten, maar met steun van vrouw en dochters besloot hij op een goeie dag zijn BIG-registratie weer te activeren. Hij was zenuwachtig geweest voor het examen, maar slaagde met vlag en wimpel. In verzorgingshuis Oostduin vond hij zijn roeping terug. 'Dokter Sybe' werd hij door de patiënten genoemd, omdat ze niet konden geloven dat de herintreder met de kundige blik geen dokter was. Sybe droeg steevast een hoed, een lange jas en rook naar Sauvage van Dior. Met name vrouwelijke patiënten waren weg van hem.

Sybe had naast zijn werk een druk bestaan. Als grootmeester van de Vrijmetselaars in Nederland en als voorzitter van korfbalvereniging ALO (opgericht in 1906) was hij veel van huis. Iedere vrijwilliger wilde hij kennen. Net als alle scheidsrechters en de spelers van de tegenpartij. 'Daar ben ik heel blij mee' kreeg je van Sybe te horen, al sjuowde je slechts een stapel kratten. Hij zag de kleine dingen en wist die te waarderen.

Zijn complimenten werkten. De club in de Bosjes van Pex floreerde onder zijn leiding. 'We zijn de oudste vereniging en daar mogen we trots op zijn', vond Sybe, die persoonlijk nieuwe shirts ontwierp met het klassieke geel-zwarte ALO-schild.

Erehaag

Werkend in de zorg was Sybe beducht voor Covid-19. Toen hij klachten kreeg, adviseerde de huisarts hem naar het ADO-stadion te gaan. Sybe sloot met de fiets aan in de rij van de corona-teststraat naast het stadion. De uitslag was negatief, maar hij voelde zich desondanks beïnvloed. Na een gezellige avond met vrouw en dochter besloot hij vroeg naar bed te gaan. Kort daarop stopte zijn hart met kloppen. Zijn volkomen onverwachte overlijden, op 59-jarige leeftijd, was een schok. Klein en intiem moest zijn uitvaart zijn, maar buiten Oud Eik en Duinen stond een grote erehaag van korfballers die hun voorman op gepaste afstand een laatste groet brachten.